

EKLEMLENMEK ÇÜRÜTÜR

Akif EMRE

29 Kasım 2014

<https://www.yenisafak.com/yazarlar/akif-emre/eklemlenmek-curutur-2006236>

Statükolaşan her düşünce dinamizmini kaybeder. Statükoya eklem-
lenen her hareket umut olma kabiliyetini yitirir.

Teklif sahibi olmak, sorumluluğu da yüklenen olmak demektir. Çözüm
üretmek; dinamik, temelli bir düşünce sistematigine, ahlaki bir erdeme
ve adalet duygusuna sahip olmayı gerektirir.

Statükoya eklem-
lenmek, eski köke payanda olmayı kabullenmek de-
mektir.

Alternatif bir hareket, düşünce 'devletleştikçe' dinamizmini kaybeder.
Devlet denilen müesses nizamla özdeşleştikçe muhalif olma yeteneğini,
refleksini, yani alternatif olma imkanını kaybeder.

Türkiye'de Müslüman bilinciyle, işgal ettiği yerin farkında olarak, bu
memlekette, yeryüzünde kendini konumlandırma iddiasındaki her fert,
her hareket, her düşüncenin yüzleşmek zorunda olduğu temel mesele-
lerden biri, güç ve iktidar olgusu karşısındaki tutumudur. Güç ve iktida-
rın salt ekonomik ve siyasal pozisyonla alakalı olmadığı göz önüne alın-
dığında bu durum temel insanlık sınavından başka bir şey de değildir.

Özelde Türkiye'deki Müslümanların farkına varması gereken husus
memleket meseleleri ile statükonun, devletle memleketin birbirine ka-
rıştırılması, birinin diğeri yerine ikame edilmesidir. Daha açık konu-
şmak gerekirse Türkiye'de devlet karşısında Müslüman olmanın bilin-
cinde olarak bir duruş sergilemekle genelde sistemle, statüko ile özdeş-
leşmeyi, eklem-
lenmeyi anlayanlar çoktur ve bunun böyle anlaşılması
için de bizzat müesses nizama yön verenlerin çabaları söz konusudur.
Devlet ve devletli olmak, çözüm sahibi olmakla statükoya eklem-
lenmek, nihilist bir itirazla muhalif olmak, yıkıcı bir anarşizmle alternatif olma-
nın birbirine karıştırıldığı bir zaman aralığındayız.

Memlekete sahip çıkmak, memleket meselelerine dair söz sahibi olmak yerine devlete eklemelenmek, statükolaşmak ayartıcı, ayartıcı olduğu kadar da çürütücüdür.

Bu memlekette müslümanca yaşamak ve teklif sunmak aynı zamanda hem görünür planda hem metafizik planda muhalif olmayı gerektirir. Muhalif olmayı nihilist bir karşı duruşla karıştıranlar muhalif olmanın aynı zamanda alternatif olma yükümlülüğünü de omuzlarına yüklediğinin farkına varmayanlardır. Muhalif olma imkanını elden çıkaranlar aynı zamanda alternatif olmaktan da gönüllü vazgeçenlerdir.

“Zorunlu ahlakilik” ve erdemlilik bahsinde, Müslümanı statükonun çürümüşlüğünden uzak tutan siyasal duruş, metafizik bir gerilim alanı olarak “dünyalık güç-iktidar” tutkusundan sıyrılmayı, ilkelerin zorunluluk zırhına büründürülmüş dünyevileşmeye kurban edilmemeyi gerektirir.

Bu halin en müşahhas biçimde kendini gösterdiği siyasal tavır sağcılaşmaktır. Çürütücü bir statüko derinleşmesiyle ortaya çıkan bu durum sadece politik konum ve güç ilişkileriyle sınırlı değil; bilakis düşünüş biçimi, hatta ahlaki bir tutumdur.

Müslümanca duruş ile sağcılaşma arasındaki derin çelişki, başka terminolojilere sığınarak, başvurularak ifade edilmeye çalışılsa da muhteva ve öz olarak uzlaşmaz bir zıtlık barındırıyor.

Sağcılaşmanın alternatifi solculaşmak olmadığı gibi Müslümanlık da zorunlu olarak sağcılaşmayı işaret etmez. Bilakis Müslümanca bir duruşun içini boşaltan, pelteleştiren, gelecek umudunu karartan “bir dil” ve ruh halidir.

Tüm bu genellemelerin bugünün dünyasında, yaşadığımız zaman diliminde bir karşılığının olması beklenir.

Dünya sistemi açısından, bu sistemin cari sosyo-politik, sosyo-ekonomik değerleri açısından İslami düşünüş biçimi uzlaşmaz bir muhalefeti işaret eder. Kutsanan mutlak bir değişim anlayışının efsunlaması altında Marksçı sürekli değişim anlayışının neo-liberal düzeye entegre edildiği bir dünya sistemiyle İslamcılığın uzlaşır hali olamaz elbette. Uzlaşanların, sisteme entegre olmayı başarı sayanların da İslamcılık ya da alternatif olma iddiasıyla bağdaşır yanı olamaz elbet.

Türkiye özelinde Müslüman hüviyeti haiz insanların müesses nizamda iş yürütmesi, devletliler katında olması ile bunun İslamcılık ilişkisi; ölçülerin karıştığı, pragmatizmin ve siyasal rekabetin zirveye çıktığı bir vasatı oluşturuyor.

İslami tutum adına bir dönem en radikal iddialara, zihinleri biçimlendiren yazılara imza atanların bile kişisel çıkarlarından dolayı olmasa bile devletli olmanın ayartıcı iğvasına kapılmaları tam da bu dönemin alamet-i farikası olarak düşünce tarihine geçecektir. Statükoyla özdeşleşerek sağcılaşan, artık devletliler nezdinde kalem oynatan, iş eyleyen kalem erbabının ve sivil yapıların kamburu sırtlanma ya da gönüllü eski köke payanda oluş halleri etrafımızda bolca görülmeye başladı. Hayra alamet değil.